

Arrest

nr. 114 908 van 2 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 november 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 oktober 2013 een asielaanvraag indiende bij de Belgische overheden.

Op 31 oktober 2013 werd verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn asielaanvraag.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem bleek dat verzoeker reeds een asielaanvraag indiende in Roemenië op 13 september 2013.

Op 4 november 2013 werd aan de Roemeense overheden gevraagd om verzoeker terug te nemen in toepassing van artikel 16, § 1, c van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Pb.L. 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin-II-Verordening).

Dit terugnameverzoek werd door de Roemeense overheden ingewilligd op 18 november 2013.

1.2. Op 25 november 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) t.a.v. verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : S (alias RO: M.M. - alias DE: S)

voornaam : I (alias RO: M - alias DE M.E.)

(...)

nationaliteit : Afghanistan (alias RO en DE: Afghanistan)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 22.10.2013 zou zijn aangekomen. Eén dag later, op 23.10.2013, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde 20 jaar oud te zijn en geboren te zijn te Charaka en over het staatsburgerschap van Afghanistan te beschikken.

Uit het Eurodacverslag van 23.10.2013 blijkt dat betrokkene nadat hij op 12.09.2013 eerst op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten via Roemenië binnenkwam er op 13.09.2013 door de Roemeense autoriteiten op basis van de vingerafdrukken van betrokkene een asielverzoek geregistreerd werd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem en dat er vervolgens op 23.09.2013 eveneens door de Duitse autoriteiten een asielverzoek voor betrokkene geregistreerd werd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De Roemeense overheid heeft op datum van 18.11.2013 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 31.10.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat eerder nooit ergens een asielaanvraag heeft ingediend maar dat zijn vingerafdrukken in twee landen genomen zouden zijn maar dat hij niet meer weet welke landen. Betrokkene werd er op gewezen dat uit het resultaten van het Eurodacverslag van 23.10.2013 blijkt dat er op basis van zijn vingerafdrukken wel degelijk een asielverzoek werd geregistreerd in Roemenië en later in Duitsland. Gevraagd naar een verklaring stelde betrokkene dat hij er geen asiel gevraagd maar dat hij gezegd zou hebben dat hij verder wilde reizen. Gevraagd of hij ergens asiel heeft aangevraagd, stelde betrokkene dat dit niet het geval is maar dat hij in Duitsland wel een soort interview gehad zou hebben. Betrokkene verklaarde verder dat hij in juni of juli 2013 per auto vanuit Afghanistan naar Iran gereisd zou zijn waar hij gedurende ongeveer twintig dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene te voet en per auto vanuit Iran naar Turkije gereisd zijn. Betrokkene stelt dat hij gedurende ongeveer twee maanden in Turkije verbleven zou hebben alvorens per boot vanuit Turkije naar een onbekend land te zijn gereisd waar betrokkene na confrontatie over verklaarde dat dit Roemenië was. Betrokkene verklaarde dat hij hier drie dagen bij de politie verbleef en vervolgens tien dagen in een opvangcentrum. Betrokkene

verklaarde dat hij na dertien dagen per auto naar een onbekend land zou zijn gereisd vanwaar hij per auto illegaal naar een onbekend land zou zijn gereisd waarvan betrokkene na confrontatie verklaarde dat het misschien Duitsland was. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende een drietal weken in een opvangcentrum in Munchen verbleven zou hebben alvorens per auto vanuit Duitsland naar België zou zijn gereisd waar hij op 22.10.2013 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 23.10.2013 werd op 04.11.2013 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Roemeense autoriteiten verstuurd voor betrokkene. De Roemeense autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 18.11.2013 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.C van de Dublin-II- Verordening. De Roemeense autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Roemenië gekend staat onder de gegevens van M.M.M. (...) met onbekende geboorteplaats en het staatsburgerschap van Afghanistan en als S.M.E. (...) met het staatsburgerschap van Afghanistan. Uit deze informatie van de Roemeense autoriteiten, blijkt dat betrokkene zowel in Roemenië als in Duitsland een andere naam en geboortedatum heeft opgegeven in het kader van zijn asielaanvraag dan de gegevens die betrokkene opgaf bij de registratie van zijn asielaanvraag in België op 23.10.2013.

Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze temeer daar betrokken tijdens zijn gehoor op de DVZ van 31.10.2013 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen voert of heeft gevoerd (DVZ, vraag 3).

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Roemenië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Roemenië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Roemenië dan in België zou genieten. Roemenië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Roemeense autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Roemenië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Roemenië hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Roemeense autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Roemeense autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Roemenië zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij in het opvangcentrum gezien heeft dat het een vies land is en dat hij er geen eten en drinken gekregen zou hebben enzo en dat er in de slaapkamer zelf een toilet was (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze opgeven redenen dient te worden opgemerkt dat betrokkene zijn verklaringen op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Indien men bepaalde redenen inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat dan mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst verwacht worden dat men hiervan concrete elementen en bewijzen van aanbrengt, quid non. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Roemenië, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd worden beschouwd. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Roemeense autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden

vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Roemenië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Roemeense autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Roemenië de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 31.10.2013 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat hij veel gehoord heeft over België en dat het een goed land is met vriendelijke mensen en dat asielzoekers er erkend kunnen worden en dat hij persoonlijk veel van België houdt. Gevraagd waar hij over België gehoord heeft stelde betrokkene dat veel mensen uit zijn regio gevlucht zijn en asiel hebben gevraagd in België. Gevraagd of hij dan personen kenden die in België verblijven, stelde betrokkene dat hij die mensen niet persoonlijk kent maar dat hij gehoord heeft dat er mensen zijn die naar België gevlucht zijn (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven reden met name dat hij heel over België gehoord had van andere mensen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze informatie heeft verkregen van horen zeggen. Aan dergelijke informatie die men verkregen heeft via derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het volgen van betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 31.10.2013 dat deze goed is (DVZ, vraag 35). Er zijn verder geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Roemenië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Roemenië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten in Roemenië op de internationale luchthaven Otopeni te Boekarest⁽⁴⁾."

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie en beoordeling van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, §1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Het uiterst dringend karakter wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

Verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verspreid over twee middelen voert verzoeker onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

De kern van het betoog van verzoeker bestaat erin dat de gemachtigde niet ernstig heeft onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Roemenië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dat er geen rekening wordt gehouden met de huidige toestand in Roemenië omtrent de inadequate opvangs- en levensomstandigheden voor asielzoeker zoals aangeklaagd in recente verslagen noch daaromtrent enige verificatie wordt verricht.

3.3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden

die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker, moet verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Waar verzoeker beweert dat hij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoot van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.4 *In casu* doet de verzoeker gelden dat de gemachtigde, door enerzijds te stellen dat de verzoeker verklaarde dat hij in het opvangcentrum in Roemenië gezien heeft dat een vies land is en dat hij er geen eten en drinken gekregen zou hebben enzo en dat er in de slaapkamer zelf een toilet was en anderzijds te stellen dat Roemenië geacht kan worden het EVRM te respecteren, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker voert verder aan dat de bestreden beslissing zichzelf tegenspreekt waar ze eerst stelt dat verzoeker geen informatie geeft over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense overheden terwijl verder in de bestreden beslissing te lezen valt dat verzoeker wel degelijk de gebrekkige levensomstandigheden van onder meer een gebrek aan eten en drinken aanklaagt. Verzoeker wijst er dat zijn verklaringen bevestigd worden in diverse officiële rapporten: VN, “*Compilation prepared by the Office of the High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 5 of the annex to Human rights Council resolution 16/21*”, februari 2013, nr. 71; ACCORD “*Anfragebeantwortung zu Rumaniën: Lage von Asylwerberinnen*”, 20 juni 212, voorlaatste paragraaf; UNHCR, “*Being a refugee*”, 2010, p. 49 en UNHCR “*Submission by the United Nations High Commissioner for Refugee for the Office of the High Commissioner for Human Rights’ Compilation Reprot: Universal Periodical Review: Romania*”, juli 2012.

3.3.2.5. Lezing van de bestreden beslissing leert dat de conformiteit van verzoekers overdracht aan Roemenië met artikel 3 van het EVRM als volgt wordt gemotiveerd: “*Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Roemenië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Roemenië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Roemenië dan in België zou genieten. Roemenië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Roemeense autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de*

andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Roemenië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Roemenië hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Roemeense autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Roemeense autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Roemenië zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij in het opvangcentrum gezien heeft dat het een vies land is en dat hij er geen eten en drinken gekregen zou hebben enzo en dat er in de slaapkamer zelf een toilet was (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze opgegeven redenen dient te worden opgemerkt dat betrokkene zijn verklaringen op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Indien men bepaalde redenen inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat dan mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst verwacht worden dat men hiervan concrete elementen en bewijzen van aanbrengt, quid non. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Roemenië, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd worden beschouwd. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Roemeense autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Roemenië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Roemeense autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Roemenië de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 31.10.2013 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat hij veel gehoord heeft over België en dat het een goed land is met vriendelijke mensen en dat asielzoekers er erkend kunnen worden en dat hij persoonlijk veel van België houdt. Gevraagd waar hij over België gehoord heeft stelde betrokkene dat veel mensen uit zijn regio gevlucht zijn en asiel hebben gevraagd in België. Gevraagd of hij dan personen kenden die in België verblijven, stelde betrokkene dat hij die mensen niet persoonlijk kent maar dat hij gehoord heeft dat er mensen zijn die naar België gevlucht zijn (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven reden met name dat hij heel over België gehoord had van andere mensen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze informatie heeft verkregen van horen zeggen. Aan dergelijke informatie die men verkregen heeft via derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het volgen van betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou bovendien neerkomen op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 31.10.2013 dat deze goed is (DVZ, vraag 35). Er zijn verder geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Roemenië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Roemenië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.C van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten in Roemenië op de internationale luchthaven Otopeni te Boekarest(4)."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde eerste heeft gesteld dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt dat een terugkeer naar Roemenië een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM. Vervolgens wordt gesteld dat verzoeker geen enkele informatie geeft over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Roemeense overheden.

Uit de stukken van de administratief dossier, met name het Dublin-gehoor van 31 oktober 2013, blijkt echter dat verzoeker op de vraag nr. 36 *"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zou rechtvaardigen"*, antwoordde: *"Ik heb in het opvangcentrum gezien dat het een vies land is. Je krijgt er geen eten en drinken enz. In de slaapkamer zelf was het toilet."* (verslag Dublin gehoor 31 oktober 2013 p. 10)

Vervolgens blijkt dat in de bestreden beslissing melding gemaakt wordt van deze verklaringen van verzoeker. Hoewel enigszins tegenstrijdig, blijkt derhalve uit de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen in aanmerking werden genomen.

De gemachtigde stelt evenwel in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn verklaringen op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Daarbij wordt gemotiveerd: *"Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Roemeense autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Roemenië zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij in het opvangcentrum gezien heeft dat het een vies land is en dat hij er geen eten en drinken gekregen zou hebben enzo en dat er in de slaapkamer zelf een toilet was (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze opgeven redenen dient te worden opgemerkt dat betrokkene zijn verklaringen op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Indien men bepaalde redenen inroept om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat dan mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst verwacht worden dat men hiervan concrete elementen en bewijzen van aanbrengt, quid non. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Roemenië, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd worden beschouwd. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Roemeense autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is."*

3.3.2.6 Op het eerste gezicht bevat de bestreden beslissing wel een motivering in verband met de minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker in Roemenië.

De Raad wijst op de specifieke verplichtingen met betrekking tot de materiële opvang van asielzoekers onder artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers (Pb.L. 6 februari 2003, afl. 31). Het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie, ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94).

Wanneer de verzoeker duidelijke verklaringen aflegt omtrent de materiële omstandigheden die hij meemaakte tijdens zijn verblijf in de Roemeense opvangcentra, dan kan van de gemachtigde redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze verklaringen nader onderzoekt alvorens hem het verblijf in het Rijk te weigeren en hem bevel te geven het grondgebied te verlaten teneinde teruggenomen te worden door Roemenië.

De redengeving dat verzoeker zijn verklaringen niet aannemelijk maakt, staat op gespannen voet met de vaststelling dat het administratief dossier op het eerste gezicht geen gegevens bevat die erop wijzen dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing een onderzoek heeft gevoerd naar de materiële omstandigheden in de asielcentra in Roemenië. Niettemin blijkt uit het administratief dossier en wordt niet betwist dat de verzoeker in 2013, drie dagen bij de politie en tien dagen in een opvangcentrum in Roemenië heeft verbleven. Tevens blijkt dat de verzoeker hierover de volgende verklaringen aflegde: *"Ik heb in het opvangcentrum gezien dat het een vies land is. Je krijgt er geen eten en drinken enz. In de slaapkamer zelf was het toilet."* (verslag Dublin gehoor 31 oktober 2013, vraag 36, p. 10). Tevens verklaarde verzoeker over geen bestaansmiddelen te beschikken (verslag Dublin gehoor 31 oktober 2013, vraag 37, p. 10).

In casu blijkt echter noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde concreet is nagegaan wat de situatie is met betrekking tot de materiële opvang in de opvangcentra in Roemenië. De verklaringen van de verzoeker werden niet afgetoetst. De Raad stelt vast dat de concrete feitelijke opvangomstandigheden in Roemenië niet werden onderzocht noch wordt daaromtrent gemotiveerd.

3.3.2.7. In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448)

Verzoeker betoogt als asielzoeker te behoren tot een kwetsbare groep die in Roemenië systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt op dat dit dient te worden bepaald in het licht van het relaas van verzoeker, met name zijn duidelijke verklaringen omtrent de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Roemenië, en de beschikbare informatie over Roemenië wat de behandeling van asielzoekers. (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een eerder arrest van de Raad met betrekking tot een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) inzake de overdraging van asielzoekers naar Roemenië onder de Dublin II-verordening van 4 februari 2013 nr. 96.587.

In dit arrest stelde de Raad vast dat de gemachtigde kennelijk onredelijk handelde door aan de verzoeker het verblijf in België te weigeren en hem bevel te geven het grondgebied te verlaten zonder nader te motiveren over en zonder onderzoek te voeren naar de door de verzoeker tijdens het dublininterview afgelegde verklaringen omtrent het door hem persoonlijk ervaren gebrek aan voedsel en de geringe bijdrage om eten en drinken te kopen in de Roemeense asielcentra.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in het kader van dit beroep reeds werd gewezen op het bestaan van officiële rapporten m.b.t. opvangomstandigheden van asielzoekers in Roemenië. Deze officiële rapporten betreffen dezelfde officiële rapporten als die in onderhavige vordering door verzoeker worden aangehaald.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit arrest nr. 98.307 van 1 maart 2013 blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van voormelde officiële rapporten maar dat de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet op afdoende wijze had geïnformeerd over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

In het licht van deze twee arresten van de Raad, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat de gemachtigde *in casu* kennis had of kennis had moeten hebben van de omstandigheden van opvang voor asielzoekers in Roemenië op het moment van de huidige bestreden beslissing. (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)).

3.3.2.8. In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat er redenen bestaan om te twifelen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker gezien hij de asieloverheden in de lidstaten meermaals heeft trachtte te misleiden omtrent zijn identiteit. De verwerende partij merkt op dat de geloofwaardigheid van het geheel van verzoekers verklaringen temeer wordt ondergraven daar hij tijdens zijn Dublin gehoor van 31 oktober 2013 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen voert of heeft gevoerd.

De Raad dient evenwel op te merken dat het gegeven dat verzoeker de asieloverheden in de EU lidstaten meermaals heeft misleid omtrent zijn identiteit, niet ipso facto inhoudt dat verzoeker de Belgische overheden *in casu* misleid omtrent de opvangomstandigheden voor asielzoeker in Roemenië.

3.3.2.9. De Raad spreekt zich in deze niet uit over de vraag of de situatie van asielzoekers in Roemenië, met name wat betreft de omstandigheden van opvang, kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. De Raad stelde wel in arrest nr. 98.307 van 1 maart 2013 reeds vast dat asielzoekers in Roemenië in een weinige benijdenswaardige positie verkeren.

Niettemin in het licht van de duidelijke verklaringen afgelegd door verzoeker en de omstandigheden eigen aan de individuele situatie van verzoeker, enerzijds, en in het licht van de officiële rapporten waarvan de gemachtigde kennis had of kennis diende te hebben, anderzijds, dringt zich de vaststelling op dat de gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geïnformeerd over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen waardoor hij niet zorgvuldig is te werk gegaan. Aangezien niet enerzijds tot de conclusie gekomen worden dat een beslissing op deugdelijke materiële motieven steunt en anderzijds dat de overheid onzorgvuldig heeft gehandeld (RvS, 22 november 2012, nr. 221 475), werden zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht geschonden.

De besproken middelen zijn *prima facie* in de aangegeven mate gegrond en bijgevolg ernstig

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de

aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift verwijst de verzoeker inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in essentie naar de uiteenzetting van zijn middelen en wijst hij er op dat hij ten gevolge de bestreden beslissing zal teruggeleid worden naar Roemenië, hetgeen tot een schending van artikel 3 van het EVRM zou leiden.

3.4.2.2. In haar nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich met betrekking tot het aangevoerde nadeel tot een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel en de bemerking dat verzoeker geen schending aantoonde van artikel 3 van het EVRM.

3.4.2.3. Hoewel bij het onderzoek naar de tweede voorwaarde in de huidige stand van het geding de Raad zich niet heeft uitgesproken over de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat wel werd vastgesteld dat de gemachtigde op het eerste gezicht geen of onvoldoende onderzoek heeft gevoerd omtrent verzoekers materiële situatie in de opvangcentra in Roemenië.

Daarenboven laten de gegevens van het dossier evenmin toe om de ongestaafde bewering van de verwerende partij dat er in Roemenië geen sprake zou zijn van een schending van grondrechten te bevestigen of te ontkrachten. Voorts stelt de Raad vast de verwerende partij niet betwist dat uit de voorgelegde officiële rapporten blijkt dat er tekort is aan voedsel en eten en dat slechts een bedrag van 30 US dollar wordt uitgereikt om in de basisbehoeften te voldoen.

3.4.2.4. Het is aannemelijk dat een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, indien deze behept zou zijn met een onwettigheid en toch ten uitvoer zou worden gelegd, tot gevolg kan hebben dat een eventuele verdedigbare grief gestoeld op artikel 3 van het EVRM, niet aan een rigoureuus onderzoek wordt onderworpen, wat moeilijk verenigbaar is met de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het EHRM.

Gelet op wat hierboven werd gesteld met betrekking tot het zogenaamd 'evident' nadeel, merkt de Raad op dat in deze stand van het geding, omwille van het fundamenteel en absoluut karakter van het verbod op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, dient te worden aanvaard dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 november 2013 aan de verzoekende partij wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. MAES